

Bass Rock, l'illa encantada

Per Xavi Aramburu

Aquest estiu passat he migrat de la calor mediterrània per escapar-me a Escòcia. Trescant per guies i blogs em podia fer a la idea que em cansaria de veure natura i fauna silvestre. Com a fotògraf i apassionat de les aus no em podia perdre "la Meca" de l'ornitologia europea. Bass Rock és el seu nom i es tracta d'una illa de cent metres d'alçada que serveix de refugi a milers d'aus marines amb espè-

cies tan espectaculars com el fraret (*Fratercula arctica*). Com passa amb algunes altres zones úniques per a l'observació de fauna silvestre, s'ha de demanar un permís per accedir-hi. En el meu cas, i amb intenció de viure una experiència singular, vaig contractar una visita per desembarcar a aquell illot.

Si teniu intenció d'anar-hi, ho podreu tramitar a la plana web de

l'Scottish Seabird Centre ("Centre d'aus marines escocès"). Segons paraules del guia vaig ser afortunat de poder pujar a la barca, ja que el 70 per cent de trajectes s'anul·len pel mal temps. Mirau bé la previsió abans d'anar-hi i també teniu en compte que sols surt un vaixell cada 15 dies. Són dos els punts de partida, depenent del dia, des del poble de North Berwick i del petit port de

Dunbar.

North Berwick és el poble que està més a prop de l'illa, allà trobareu Bed & Breakfast per poder-hi passar el vespre. A més, també hi ha ubicat l'Scottish Seabird Centre on us podreu informar del que podreu observar a l'illa, ja que es tracta d'un modern centre d'interpretació del parc i de les aus marines d'Escòcia. Allà vos adonareu de la vertadera passió

que tenen els escocesos per les aus, i fins i tot com han convertit el fraret en el símbol nacional, per ser un gran reclam turístic.

El preu, de 150 pounds, inclou el viatge d'una hora per arribar a l'illa i l'acompanyament d'un guia especialitzat, això sí, no inclou l'assegurança per accident. Es recomana que els visitants estiguin en bona forma física i que no tinguin impediments per

a desembarcar a l'illa. El petit amaratge a unes escales vora de mar fa que l'accés sigui impossible els dies de mala mar.

La millor època per a viatjar a l'illa i a Escòcia comença a l'abril i acaba el juliol. Bàsicament és la temporada de cria de les aus marines com el fraret (*Fratercula arctica*) o el gavot (*Alca torda*). Quan acaba la temporada de cria parteixen mar

endins i no tornen fins l'any següent. En el meu cas, hi vaig anar el 17 d'agost i, ... em vaig quedar sense poder gaudir de cap d'ells. Els únics que quedaven eren el sotelers i algunes gavines amb els polls crescuts.

Sobre el material, porteu els vostres prismàtics, tot i que no són estrictament necessaris, ja que veureu milers d'exemplars de sotelers a pocs metres, però sempre se'ns poden escapar ocells a la distància. El material fotogràfic ha de ser el més economitzat possible ja que l'haureu de dur a les espatlles o a les mans. A la meva motxilla portava un gran angular per a retratar la colònia i l'illa; un zoom lluminós - Canon, 70-200 mm. f/2.8- per a prevenir la falta de llum o jugar amb el desenfocament; protectors per a la pluja; moltes targetes de memòria; el tripode sempre resulta confortable per a descansar el braç i, per suposat, alguna cosa per matar la fam.

La roba que porteu dependrà del temps, però que sigui impermeable és un punt a favor. A més a més, pensau que anau a una illa on els excrements acumulen uns 152.000 quilograms d'amoníac l'any. Per tant, duis una roba còmoda a la qual no li tingueu gaire estima si us voleu tirar al terra per prendre fotografies.

Un cop a Escòcia i des de la costa veus una gran mola blanca que sorgeix del mar com si de la mítica "Moby Dick" es tractés. És "Bass Rock" una singular illa volcànica que acull més de cent mil exemplars de sotelers. Per fer-te la idea, el nom científic d'aquest particular aucell neix precisament del nom de l'illa: *Morus bassanus*.

La meua aventura comença a un petit port de pescadors a les 5 del matí, on un grup de fanàtics dels ocells ens pujam a una barca que ens porta a "Bass Rock". Abans de sortir del port ja podem albirar la foca grisa (*Halichoerus grypus*) entre les barques. Una vegada surts del port pots veure ja l'illa a llarga distància i els sotelers volant solitaris a la recerca de menjar.

Quan et trobes enfront de l'illa no pots creure el que veuen els teus ulls: com la blanca superfície s'ha convertit en milers d'aus. L'escàndol és considerable, com us podeu imaginar. L'illa està coberta per una atmosfera d'ocells que la sobrevolen a

la recerca d'un lloc on poder aterrar amb l'aliment. Es podria dir que hi ha "overbooking" de sotelers.

L'aventura no comença fins que el guia et dona una planxa de plàstic i et diu que la necessitaràs per a protegir les cames dels atacs dels sotelers. No es tracta d'una espècie perillosa, però hi ha tants exemplars

que t'has de fer camí entre ells. Durant les tres hores que estàs allà, et dona temps a fer totes les fotografies que haves de fer i et pots quedar contemplant el panorama únic que es viu en aquella illa. És una experiència que recoman a tot amant de les aus, a més de gaudir de l'estada a Escòcia, per ser un país que mostra tant de respecte i interès cap a la

seva biodiversitat. Un detall del que segur vos adonareu és que totes les cases tenen una menjadora d'ocells a prop de la finestra.

La segona part de l'espectacle comença al camí de tornada. El capità del vaixell treu d'un dipòsit unes quantes capsas amb peix fresc que llança al mar. En aquell moment vaig

aixecar el cap per a observar els centenars d'aus que tenia sobre el cap. En sols uns segons es va formar un bombardeig de sotelers que es tiraven en picat a pocs metres de nosaltres. És un d'aquests moments en els quals has de deixar la càmera a un costat i gaudir-ne el moment.

A mesura que tornes a port, les aus queden al darrera, i quan tornes

a trepitjar terra ferma tens la sensació i el dubte de si el que has vist i sentit ha ocorregut de veres, ... Com quan te despertes després d'haver viscut un bonic somni. •